

kan Sparekasserne ogsaa. Det er ikke Pointen, Pointen er kun det, at det Beløb, der indestaar paa en Kontrabog, ifølge hele dennes Karakter, ifølge dens Indretning, bør stemme med det Beløb, der virkelig indestaar paa Mandens Konto i Sparekassen eller Banken.

Det ærede Medlem fra Saksøbing ønskede, at en Bankdirektør ikke maatte optage Laan i Banken uden efter Bankens sædvanlige Regler for Haandpantlaan; medens der i Lovforslaget staar, at det skal ske efter udtrykkelig Bestemmelse af Bestyrelsen i det enkelte Tilfælde. Jeg tror, at den Bestemmelse, der staar i Lovforslaget, er mere effektiv end den, det ærede Medlem ønsker; og derfor har jeg været med til at sætte den ind. Man kan ikke paa Forhaand paastaa, at f. Eks. et Udlaan mod Kaution ikke skulde kunne være lige saa tilfredsstillende for Banken som et Udlaan mod Haandpant.

Dernæst ankede det ærede Medlem (Rørdam) over, at der i § 5 er optaget den Bestemmelse, at der til at forpligte en Bank kræves Underskrift af to Personer. Jeg maa sige, at da Roskilde-Affæren indtraadte, var der vist ikke noget, som i den Grad henledte Opmærksomheden paa sig som dette, at denne enkelte endogsaa ganske unge Mand var i Stand til at forpligte Banken ganske alene, og at dette havde været afgørende for Besvigelsernes Omfang. Forholdet er det, at saa godt som alle Pengeinstitutter her i Landet kræver til at forpligte sig to Underskrifter. Der er en enkelt meget stor Bank, hvor en Direktør alene kan forpligte Banken, men en enkelt stor Bank, som ikke har en Bestemmelse, der svarer til, hvad der maa siges at være ganske overvejende Coutume i hele Landet, kan ikke gøre Fordring paa, at man skal indrette en Lov, som skal gælde alle Pengeinstitutter; efter dens Bekvemmelighed alene, og det saa meget mindre, som det er en fejlagtig Betragtning, at en Bankdirektør paa egen Haand nødvendigvis maa kunne forpligte sin Bank. Alle de andre store Banker her i Byen kræver to Underskrifter til at forpligte dem, og paa samme Maade er Forholdet i Udlandet. Jeg tør ikke benægte, at der kan findes store Banker i Udlandet, hvor een Direktør kan forpligte, men jeg kan forsikre, at det ikke er det almindelige. Ej heller den Omstændighed, at en stor Banks Direktør rejser til Udlandet og afslutter en Forretning, nødvendigvis, at han alene kan underskrive. Dels gaar det nu ikke saa haardt til. Naar man ende-

lig er blevet enig om en Forretning, vil man i Regelen kunne slutte den paa den Maade, at man efter Hjemkomsten skal ratihabere den stedfundne Overenskomst. Rats kan ogsaa vedkommende Direktør i Regelen have en af sine betroede Mænd med, som er i Stand til paa Stedet at gøre den trufne Overenskomst gyldig. Den Omstændighed, at det er en stor Bank, synes mig ikke netop at tale for at ændre denne Bestemmelse. Jeg kan slutte mig til, hvad det ærede Medlem udtalte, naar han advarede mod at tro, at den hellige Græv, efter at dette Lovforslag er vedtaget, skulde være vel forvaret, og at man fremtidig kan undgaa Katastrofer, ligesom mod, at Staten ved Vedtagelsen af dette Lovforslag skulde paadrage sig nogen som helst moralsk Forpligtelse til i Fremtiden at støtte nødlidende Pengeinstitutter. Jeg anser dette for ganske selvfølgeligt.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) var, som han udtalte, ikke synderlig imponeret af det foreliggende Lovforslag. Det har jeg heller ikke gjort Regning paa. Jeg fik i det hele et Indtryk af, at der skulde overmaade meget til at imponere det ærede Medlem. Jeg finder ikke Grund til at følge det ærede Medlem i hans verdensomfattende Betragtninger. Thi det, der her foreligger, er kun, om vi i al Enkelhed kan vedtage en Lov, som her hjemme kan blive til Støtte for og Regulering af vort Bankvæsen, og vort Bankvæsen er ikke inde under den Synskreds, som det ærede Medlem anlagde, og bør ganske sikkert heller ikke inddrages derunder. Derfor glædede det mig; da det ærede Medlem vendte tilbage fra sine omspændende Betragtninger og indrømmede, at man ved Vedtagelsen af dette Lovforslag godkendte og fæstnede en Række gode Forretningscoutumer, som alle gode og velindrettede Pengeinstitutter allerede fulgte. Det er alt, hvad jeg synes, man kan og bør forlange, og alt, hvad man bør inlade sig paa i denne Forbindelse. Naar det ærede Medlem ønskede en Bankinspektør med Kendskab til hele det moderne europæiske Bankvæsen, maa jeg bedrøve det ærede Medlem med at sige, at det har jeg aldeles ikke tænkt mig. Nu tror jeg ikke, at det egentlig er saa vidtløftigt at kende hele det moderne engelske og øvrige europæiske Bankvæsen, men det er i hvert Fald ikke uomgængelig nødvendigt, at Bankvæsensinspektøren er nøje inde i det. For øvrigt kan han meget let sætte sig ind deri bl. a. ved at følge nogle ganske bestemte internationale